

palavat ehet märga lardab, kui lewadise seemne-iwa tai-med. Aga fus rahwas ühtepuhku isa isade kõmbel su-twe wilja tuliwi väga ilja peale jätab, sest et iline küllo-sagedamast lofsakamat lastu näitab, ja se läbi iga sügisel warem külma wiga fui küpsemist leiab: seal ei vodi neile kedagi abi teha. Üks pölenud kas peab juba üheksdest tulenäristamisest tulid hakama kartma, ja üks mõistlik loom, kui inimene, ei oska kümne ja sahesümne wilja äparduse läbi mite targemaks minna! Ehet kül Züri siti-la poegadest ial ei läinud tuliwi aega waatama, kas warane, keskmise ehet wiimne tuliw föige mõnu sam saaks olema, siiski olla forra seda pruugiks vōtnud, et ial föid suwewilja ühel aegal maha ei teinud, waid ika ühe tuki waremine, teise natuke iljemine, aga ei mite nõnda wiib-lisul, et wili veel haljas oleks olnud, kui õõ külmaab halavatid liikuma. Juhtus fogemata väga warane kül-ma ärmatis iljemark jaanud wilja näristama ja seemne idule wiga tegema, siis andis warane tuliw iga aasta seemne tarvituse ja jäi veel mõni val majatarvituseks üle. — Lapsed olid Züril priksed nooreks inimeseks las-twanud, wanematel igas kohas töö-abiks, niispäras-t enam nii palju päilisi tarvis ei läinud, kui esimestel aastatel. Suurem osa sest hakatusel maja pidamiste as-jade korrake seadmise ja pöldude kosutamise tarbeks fu-litud rahast fandis juba rohkest intressisti peremehele. Kast aastalt laiemale roeatum kartuhwli tükid pöllul te-gid vōimalikus, et nüüd palju wähäm wilja iwi lojus-tele majaas ärafulus, waid kari talvel kartuhwlid suurtsels sai, aga se vōrra wilja müümise tarvis ülejää.

Kui lewade Sookula ja muu ümberkaudne külade kartja-loju sed lahjad, rammutumad ja wana kartwaga murule aeti, siis näitasid Züri lehmad, ärjad ja mullikad, kui oleksid naad talvel nuumal olnud, lõik uue kartwaga ja prisped. Juba enne Züri talusse asumist oli mõne ma-dala wessise kohta kraawisi väljale leigatud, mis Züri puhas tas ja mõnda sohtadesse uusi peale leikas. Aga et se läbi palju pöllumaab raiiku läks, mis laiemale aetud kartuhwli pidamine isa enam ja enam tarvitab, oli Züri nõuks vōtnud, kraawitegemist teistviisi toime-tada. Mõisas oli ta keolmeistri syust kuulnud, kuda rah-was vōeral maadel, puu inimese väga paksust, aga maa-pinda toidukandmise tarvis väga kitsalt on, teewad. Tema leikas kraawid jala sügawannaks kui enne olid ol-nud, täitis neid pöslult välja kaewatud raudkiwidega üle poole nii sügawalt täis, et kündes adrasahk siwisse ei vōinud puutuda; pani siis kämbla paksusest pika soos-samblaid siwide peale, mis mulda ei lastnud läbi wori-sedo, ja täitis pealmist kraawi osa mullaga jälse pöllumaa lõrguseni. Nõnda kaewis iljemine kraawide kohal kena wili, senni kui wesi mulla alla siwide wahete walgu, fus ta wilja juurtele kahju ei vōinud teha.

Konglaniä herra käis ratsa sõites igal suvel paari korda Züri pere sees, waatas föil korralised talituseb väljal, aias ja heinamaal terafelt, liitis hooleliku pere-meest igas tükis ja ütles üksford jutu westes: „Ma annaksin mõne saca rubla selle eest, kui minu walla pere-mehed siuu maja ja maa-pidamisest mõnda endale öpe-tusels vōtaksid, ja ühl ehet teist hääb hakalsid järeltege-